

Malá dívenka a svět tajemných sil

Napsala Eliška Janoušková

Malá holčička běžela po pěšině. Pod ní šuměla zelená tráva a od nohou jí odskakovaly vyděšené kobylky. Slaměný klobouk se žlutou stuhou posazený na hlavě se jí každým krokem nakláněl ze strany na stranu, až hrozilo, že spadne a zůstane ležet na louce, protože dívenka nevypadala, že by se kvůli němu chtěla zastavit. Jako o život uháněla k lesu. Konečně ji obklopily stromy porostlé lišejníky a trávu pod jejíma nohama vystřídal mech a jehličí. V tu chvíli zpomalila a zachichotala se. Les milovala. Líbilo se jí, jak má nad sebou klenbu stromů, která jí chránila od dotěrného slunce, jak se staré ztrouchnivělé větve kroucí a vytvářejí všemožné obrazce. Nepřipadalo jí to děsivé jako ostatním dětem, ale smála se, když nějaký kmen vypadal jako člověk nebo jí připadal jako kouzelné bytosti z pohádkové knížky, kterou měla doma a její maminka jí z ní každý večer četla. Pokračovala v cestě a několikrát zatočila vlevo. Bylo vidět, že tudy nešla poprvé. Nakonec stanula před skupinkou stromů, nahnutých a popadaných přes sebe, až vytvořily jakousi bránu. S širokým úsměvem prošla skrz. Ni. V ten moment se něco změnilo. Celý les zezelenal a omládl, s jejími vlasy si začal pohrávat vánek, který sebou přinesl vůni květin a celý obličej dívky se proměnil. Radost z ní jenom zářila. Posadila se na nedaleký pařez a čekala. „Kde je?“ přemýšlela a začínala být netrpělivá. Chtěla mu toho tolik říct. Už ztrácela naději, když jí někdo zaklepal na rameno a holčička leknutím nadskočila.

„Ahoj Ellie!“ za jejími zády se ozval pobavený chlapecký hlas. Jakmile si dívka uvědomila, kdo to je, rychlostí blesku se otočila a v návalu radosti na návštěvníka skočila a objala ho kolem krku.

„Ty jsi přišel“, vykřikla šťastně a stiskla ho ještě silněji.

„Jasně, že jsem přišel“ Chlapec ji se smíchem sundal na zem a uhladil si tmavě zelený kabát se stříbrnými knoflíky.

„Minule jsi tady nebyl,“ vyčetla mu a trochu se zamračila.

„Měl jsem práci, víš, že můžu odejít jenom občas.“ Jeho úsměv trochu posmutněl. Naposledy ji viděl v létě, v předvečer jejích narozenin, a to už byly dva roky. A příště to možná bude ještě za delší dobu.

„Neboj, dnes tě pustil. Třeba to udělá i příště,“ snažila se ho rozveselit, když v jeho očích uviděla obavy. „Mám pro tebe nový příběh,“ dodala, když to nepomohlo.

Zajiskřilo mu v očích. „Opravdu?“ ožil a s očekáváním se na ní zadíval.

Přikývla. „Ano, ale budeš se na to muset posadit,“ nasadila vážnější tón jako profesionální vypravěčka a sama si sedla na pařez.

„Kdysi dávno žila ve věži se zamřížovaným okénkem dívka, která měla ptačí křídla...“ spustila a chlapec jen zavřel oči a nechal se unášet příběhem, pryč od všeho. Miloval, když začala vyprávět. Najednou totiž dokázal na všechno zapomenout, mohl jen poslouchat dívčín dětský hlásek, zatím co se mu před očima vykreslovaly pohádkové světy plné draků a všemožných stvoření. Občas mu to vykouzilo úsměv na tváři. Lidé nevěděli tolik věcí. „A žila šťastně až do smrti“ zakončila svoje vyprávění dívka. Otevřel oči.

„Jak se ti to líbilo?“ vyhrkla nadšeně.

„Bylo to krásné,“ vydechl. Krásné bylo sla-

bé slovo. Tahle jejich setkání ho vytrhávala z otupělosti, do které po čase upadl a připomínala mu, že je stále naživu. Možná si to odmítal připustit, ale jen díky ní a rozhovorům, které s ní vedl, se nestal tím, čím byl jeho otec a ostatní.

„Nikdo jiný si to nemyslí,“ povzdechla si a modré oči najednou posmutněly.

„Všichni říkají, že bych s tím měla přestat. Že jen fantazíruru,“ zašeptala a zadívala se do země. Nenáviděla je, nenáviděla učitelku, když jí vytrhla jeden z jejích příběhů z ruky a roztrhala ho s krutými výsměšnými slovy: „Jsi jen hloupá holka a hloupí lidé to nikam nedotáhnou...“ Nenáviděla smích svých spolužáků, který vybuchl hned po tom, co jí to řekla.

Vzlykla. „Myslím, že mají pravdu!“ Nejvíc ale nenáviděla tahle slova.

Chlapce najednou popadl vztek. Zasáhl ho prudce, až se musel ovládat, aby se jí okamžitě nezeptal, kdo jí to řekl a potom toho člověka si co nejdříve našel a vlastnoručně mu ukázal, co to znamená náštvat někoho, jako je on. Místo toho dívenku chytl za ruku. „Nikdy neříkej nic takového“ odmlčel se a počkal, až k němu zvedne pohled. Měla ho plný slz. Znovu se v něm zvedla vlna zuřivosti

„Neposlouchej nikoho kdo ti to tvrdí. „procedil skrze zatnuté zuby a zadíval se jí do očí „Tvoje příběhy jsou tím nejkrásnějším, co za celé roky slyším. Nenech nikoho ti namluvit něco jiného,“ lehce ji objal a dětské ručičky ho mlčky chytly okolo krku. Po chvíli jí od sebe odtáhl. Holčička už nebrečela a jen si utírala oči do rukávu svých šatiček.

„Slíbíš mi to Ellie?“

Přikývla .

„Dobře,“ pokusil se usmát. „Máš ještě další?“ zeptal se, aby ji přivedl na jiné myšlenky.

„Mám, chceš ho slyšet?“ do hlasu se jí pomalu vkradla špetka nadšení.

„Povídej,“ pobídl ji a spokojeně si lehl do trávy naproti pařezu. Dívka se znovu se zkříženými nohama posadila a na tváři se jí rozlil zasněným úsměv,

Rozpovídala se o královně, která vládla zemi víl.

Přiblížil se večer a holčička před ním mu začala vypravovat už čtvrtou pohádku. Jakmile zapomněla na jejich předchozí rozmluvu, znovu se začala smát a úsměv jí od té doby nezmizel z tváře.

I on se usmíval, víc než obvykle, i když věděl, že už ji možná nikdy neuvidí. Věci v jeho zemi se daly do pohybu. Nebude trvat dlouho a tohle místo už pro ni nebude bezpečné, stejně jako kterékoli jiné.

„Myslíš, že k vánocům dostanu knížku?“

Trhl sebou, vůbec si nevšiml, že skončila.

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Jestli si ji hodně přeješ“.

„Přeju si jí nejvíc na světě,“ vyhrkla radostně. „Maminka říkala, že mi ji koupí,“ v očích jí teď znovu dovádětivě tancovaly veselé jiskřičky. „Je modrá, s obrovským ohnivým Fénixem. Na obálce Máš rád modrou?“ zaklonila hlavu a zadívala se na oblohu. Začínalo se stmívat.

„Já radši zelenou“ odpověděl po chvilce uvažování.

„Jakou zelenou?“

Zamyslel se. „Zelenou jako jarní listy, světlou plnou života. A ty?“.

„Já mám ráda žlutou, tmavou s příměsí oranžové, jako západ slunce nebo plameny. Takovou, jako sukně tanečnic na oslavách léta.“ Zasmála se. „Byl jsi tam někdy?“

„Ne, však víš, že do vašeho světa nemůžu vejít...“ Odmlčel se. Někdy by si moc přál zjistit, kde žije. To mu teď proběhlo hlavou.

„Aha, ale myslím, že by se ti to tam moc líbilo. Je tam spousta jídla, akrobatů, a taky barev zelené i žluté,“ otočila se na něj. „Máte taky nějakou takovou slavnost?“

„Spousta, konají se skoro každý den.“ Usmál se, když překvapeně vykulila oči „Jsou taky plné různého jídla a hudby, hodně se na nich tančí. Obvykle trvají až do rána nebo ještě déle.“

„Opravdu?“ zeptala se s otevřenou pusou Přikývl. „Ty nejvelkolepější jsou to nekrásnější, co kdy vidíš.“ koutky úst se mu zvedly ještě víc, když si vzpomněl, jak se jich také účastnil. „Miluju oslavy zimního slunovratu. Zapálí se hodně světel, která hoří po celou noc,“ odmlčel se. „Ale nejlepší část přichází až po půlnoci. Tisíce hvězd začnou padat z oblohy, přímo na tebe, a před dopadem vybuchnou v oblaku třpytivého prachu. Říká se, že to jsou naši předci, kteří nás právě v nejdelší noc v roce přijdou pozdravit. Je to nádhera,“ zasněně vydechl. Kéž by se toho mohl ještě jednou zúčastnit.

„To je úžasné,“ vyhrkla holčička jakmile domluvil. „Vezmeš mě tam někdy? Mohli bychom si

spolu zatancovat, zahrát si na schovku nebo se přepcat bonbony a celou noc koukat na oblohu.“ v očích jí poskakovaly radostné jiskřičky. S očekáváním se na něj zadívala „ Chtěl bys?“

Pomalu zavrtěl hlavou a dívka si zklamaně založila ruce na hrudi.

„Víš, že je to pro tebe nebezpečné,“ zvažněl „Není!“ odsekla

„Ale je,“ postavil se vedle ní „Vždyť mi nedosahuješ ani po bradu.“

„Dosahuju!“ protestně si stoupla vedle něho a co nejvíc se narovnála. „Vidíš, už mi zbývá jenom kousek a budu stejně vysoká jako ty a přerostu všechny kluky ze třídy“

Se smíchem jí rozcuchal vlasy. „Ano, už jenom malý kousek,“ zalhal, i když byla skoro o dvě hlavy menší než on. Bylo vidět, že to holčičku potěšilo a spokojeně si znovu sedla na pařez a on vedle ní. Rychle pohledem zkontroloval oblohu. A málem nahlas zaklel. Slunce už takřka zmizelo za obzorem a na krajinu začínala padat tma. Jestli jí hned nepošle domů, mohli by potkat jedno ze stvoření, která už od nepaměti žijí v tomhle lese, a to by ani jeden z nich nemusel přežít.

„Ellie, měla bys už jít,“ řekl s přemáháním. Nechtěl, aby odešla, každá částička jeho těla ho prosila, aby to neříkal. Ale neměl na vybranou.

V očích se jí promítl smutek. „Nechci odejít. Když jsem to udělala minule, nevrátil ses“ vzlykla. „Čekala jsem tady hodiny a tys nepřicházel.“ Po tváři jí stekla slza a jemu se sevřelo srdce.

„Slibuju, že se vrátím,“ pohládl jí po rameni. „Vrátím se a ty my budeš moct vyprávět všechny příběhy, co jsi mezitím vymyslela, a já je budu s rukama za hlavou poslouchat.“ Málem začal rvát, jak moc chtěl, aby neodcházela, aby zůstala. Objal jí a ona se k němu přitiskla. Po chvíli se od něj odtáhla a utřela si slzy.

„Chceš doprovodit?“ Přikývla.

Nějakou dobu už klopýtali setmělým lesem přes kořeny a zdálo se, že každá větev si vzala za cíl podrazit jim nohy. Kde je ta zatracená brána?, začínal být stále neklidnější, ale snažil se na sobě nedat znát ani špetku obav. Měla tady už dávno být! Možná mají zahrnout trochu víc na sever? Z úvah ho přerušilo vyjeknutí, jak dívka zakopla a spadla na jehličím pokrytou zem.

„Jsi v pořádku?“ rychle jí vytáhl na nohy a se strachem v očích si ji prohlédl ze všech stran. Jeho pohled se zastavil na roztrhané punčoše na jejím koleni, ze které prosakovala krev.

„Jsem. Jen jsem si ho odřela.“ Zkusmo kolemem zahýbala. Bylo to dobré, jenom to trošku páli- lo. Tohle zažila už tisíckrát a věděla, že brzo to pře-

stane bolet úplně.

„Dobře,“ napětí z něj nepatrně spadlo. Popostrčil jí „Pojď, musíme vážně už jít“.

Najednou okolní ticho prořal řev. Byl zvyklý jednat okamžitě. Během vteřiny si dívku vyhoupl do náruče a rozběhl se směrem, kde tušil východ z tohoto místa. Cítil, jak se v jeho rukách roztrásla a chtěla něco říct. Prstem jí naznačil, ať je potichu. Kupodivu ho poslechla.

Řev se ozval znovu, ještě blíž než před tím. Polil ho strach a rozběhl se rychleji. Obratně se vyhnul tlustému kmeni jedle a přeskočil pařez, který měl v cestě. Přidej, přidej, rezonovalo mu hlavě a on ten příkaz ochotně vyplnil. Náhle prudce zabrzdil, a ....když uviděl, co je před ním, málem se mu zastavilo srdce.

„Do prdele,“ zařval. Před ním se rozprostíra-

la široká skalní stěna, která se táhla do ohromné výšky, kde mizela v mlze. Byli v pasti.

Za sebou uslyšel zavrčení. Náhle ho ovládl vztek. Téměř mechanicky položil dívku na zem a skryl ji za sebe. Dnes odtud odejdou živí. Do široka rozpřáhl ruce a rozkročil nohy. Z temnoty se vynořilo stvoření, které možná dřív bývalo vlkem. Vypadalo, jako by už bylo týdnů mrtvé, z žeber mu visely kousky shnilého masa a některé části těla mělo zcela pokryté mechem a houbami. Zavrčelo, až mu od tlamy ulétlo několik slin, které se syčením dopadly na zem. Oranžové oči plné krutosti se na něj zadívaly. Chlapec mu s úšklebkem plným zloby úsměv oplátil.

„Nedívej se,“ stihl ještě zašeptat, než z něj vytryskla temnota a všechno, co bylo před ním najednou zmizelo ve stínech.

XXXX

Malá holčička vyběhla z lesa. Píchal jí v boku a po tvářích se jí koulely slzy. Ale neodvažovala se zastavit. Ne, když se za ní, už když byla několik desítek metrů od prvních tmavých stromů, vyrazili dva vlci. Utíkali pomalu, jako kdyby si s ní hráli a chtěli jí nechat ještě malý náskok. Jakoby jí ještě chvíli chtěli nechat kousičky naděje, a pak je z ní vyrvat drápy a zuby.

Věděla, že pokud rychle něco neudělá, nikdo jim nebude stát v cestě a oni ji roztrhají na kusy. Strach ji v tu chvíli svíral tak silně, že nedokázala něco kloudného vymyslet. Vzpomněla si jenom, že v jedné pohádce se hlavní hrdinové pokusili uniknout zdivočelým psům tím, že vylezli na strom. Naneštěstí se před ní rozprostíraly jenom široké lány trávy a úzká zarostlá pěšina, po které běžela. Doufala jen, že její kamarád vlkům utekl.

Chlapec, když jednoho z těch příšerných tvorů zahnal stíny, holčičku dostihl— a oni konečně našli bránu. Řekl jí, ať utíká a prostrčil ji skrz. Byl přesvědčený, že ve svém světě bude v bezpečí, ale nevšiml si, že nestvůry za ní proběhly přes portál jako nic. Zoufalý běh pokračoval.

Teď za sebou slyšela jejich vzteklé vrčení a dusot velkých těžkých tlap. Vzlykla a pokusila se zrychlit. Docílila ale jen toho, že se několikrát zakymácela a jen stěží udržela rovnováhu. Vlk za jejími zády vítězně vyštěkl, jako by ho pobavil její poslední zoufalý pokus o záchranu. Dívčin strach se ještě prohloubil, když se podívala za sebe a zjistila, že její náskok se za celou dobu zmenšil tak o polovinu.

Tohle ohlédnutí ale byla chyba. Jakmile přestala dávat pozor na cestu, noha se jí zaklínila do prohlubně. Už podruhé za tenhle den se řítila k zemi. Dopad nebyl tvrdý, ale v levém kotníku jí nebezpečně křuplo. Vykřikla bolestí a obrátila se na záda. Pohledem kolem sebe začala hledat cokoliv, co by jí pomohlo ubránit se před tlamou plnou zubů, která se na ní řítila. Nic nenašla. V panice se pokusila odplazit pryč, i když věděla, že je to k ničemu. Vlci jí doženou, odtahnou do lesa a tam rozsápují na kusy. Zůstane po ní jenom krví prosáklá hlína a vybělené kosti. Vzlykla a rozhodla se. Už nebude utíkat. Královna víl by jim taky čelil se vztyčenou hlavou, i kdyby měla zemřít. Přinutila se zastavit. Strach ji svíral v železných kleštích, ale dívka se přinutila zadívat se nepřítelům přímo do očí. Byli od ní čtyři kroky, tři, dva. Srdce jí vynechalo úder, když vyskočili s divokým výrazem v očích. Instinktivně před sebe v obraně natáhla ruce a zavřela oči. Očekávala náraz, ale nic se nestalo.

Z dlani jí vytrysklo světlo, které netvory smetlo za nelidské řevu z povrchu země. Ozvala se rána když záře dorazila k lesu, který jakoby jí pohltil. Pak záře

zmizela. Dívka pomalu spustila ruce a otevřela oči. Prohlédla se, nikde žádné stopy po kousancích nebo drápech. Pryč byli i vlci. Jakoby se rozplynuli v mlhu. Najednou si všimla, jak se ze stínu stromů vynořila postava. Jakmile ji uviděla, rozběhla se k ní. Strach ji okamžitě znovu ochromil. Pokusila se vstát, ale ani tentokrát se jí to nepovedlo.

„Ellie!“ zakřičela postava a ji zalila úleva. Byl to on, přišel pro ni. Kluk k ní co nejrychleji doběhl. Když si klekal, viděla, že má v očích slzy.

„Ellie, jsi v pořádku?“ vyhrkl vystrašeně a začal na ní starostlivě hledat jakékoliv známky zranění.

„Spadla jsem a bolí mě kotník,“ dokázala se sebe sevřeným hlasem vypravit, než se rozplakala. Okamžitě ji k sobě přivinul. „Už je to v pořádku. Jsem tady, jsem tady“ zopakoval, jako by se ujišťoval, že se tohle opravdu děje. Po chvíli se odtáhl a svůj pohled přesunul na její kotník. Nevypadal zlomený, ale pomalu natékal. Stále nemohl uvěřit, že z toho všeho vyvázla jenom s

tímhle. Pitomým vyvrtnutým kotníkem. Podíval se na ni. Pohled mu oplatil holčiččina usazená tvář.

Nadechl se. „Ellie, musíš mi teď říct, co se stalo, ano?“

Když dívka mlčela, dodal „Pak půjdeme domů, slibuju. Jenom mi musíš říct, co se tu stalo...“ ... a jakým zázrakem je možné, že tě ti vlci nedostali? Poslední věta mu už jen proběhla hlavou.

„Utíkala jsem před nimi.“ Rukávem si utřela oči „Spadla jsem a oni mě dohonili.“ roztrásla se. „Myslela jsem, že mě roztrhají a sežerou.“

Znovu ji mlčky objal. Věděl, že vlci se k hranicím nepřibližují jen tak. A v duchu si slíbil, že najde a zabije toho, kdo je za ní poslal. Měl ale závažnější problém. Musel vyřešit, jak se jim podařilo dostat se přes bránu. Jak to, že po tom, co se bránou několik minut bezhlavě snažil projít, se

to najednou hladce povedlo i jemu.

„Zavřela jsem oči, a když jsem je otevřela, byli pryč. Jakoby se rozplynuli ve větru,“ zvedla k němu oči „Proč zmizeli? Co se s nimi stalo?“

Zavrtěl hlavou. „To nevím.“ S povzdechem ji jednou rukou chytil pod koleno a druhou podepřel za záda a zvedl se a pomalu se s ní rozešel. „Zkus na chvíli spát, odnesu tě domů.“

Holčička přikývla a zabořila mu hlavu do ramene. Za okamžik poznal, že usnula.

Cestou přemýšlel. Vlci se neumějí přenášet v prostoru. To, že zmizeli znamenalo, že je něco muselo zabít a úplně zničit. A to vše během několika sekund. Žádné ze zvířat žijící v tomto lese by to nedokázalo. Ale co když nebyl jediný, kdo prošel do jejich světa, napadlo ho. Mohlo se to podařit i někomu jinému. Proč by ale víla pomáhala člověku? Nedávalo mu to žádný smysl. Snad poprvé v životě nevěděl, co dělat a nenáviděl to. Ale ještě víc nenáviděl skutečnost, že nevěděl, jestli je Ellie v bezpečí. Jestli se dnes nějakým dalším nestvůrám podařilo dostat přes bariéru, nemůže zaručit, že se to nezopakuje. Nemohl zaručit, že holčička v jeho náručí bude mít znovu tak zatraceně velké štěstí nebo jestli on bude dost blízko, aby jí pomohl.

„Vzpomněla jsem si ještě na něco,“ přerušil zničehonic jeho tok myšlenek holčiččin unavený hlas. „Přes víčka jsem viděla něco bílého zářit a potom ti vlci začali strašlivě řvát. Pak už jsem slyšela jenom obrovskou ránu ... a pak bylo ticho.“

Překvapeně na ni hleděl. Viděla něco bílé zářit? Nerozuměl tomu. Všechno nasvědčovalo tomu, že to bylo kouzlo. Ale kdo ho vyvolal?.

„Opravdu nevíš, co to bylo?“ zeptala se

„Ne. Jen si myslím, že to bylo něco z našeho světa. Ale už jsi v bezpečí,“ zalhal, když vystrašeně vyvalila oči. „To, že se sem dostali, byla jenom velká výjimka. Už se to určitě nikdy nestane“ .

„Dobře“ uklidnila se a zívla „Děkuju ti, že jsi mě zachránil, že ses vrátil.“ Její malé ručičky se mu znovu pevně obtočily okolo krku.

Otevřel ústa, ale najednou se mu sevřelo hrdlo a v očích ucítil palčivé slzy.

„Vždycky bych se vrátil Ellie,“ řekl nakonec „To ti slibuju.“ Nadechl se. „Pojďme už konečně domů, ano?“

Přikývla a znovu zavřela oči. Cítila se hrozně unavená, jako kdyby tisíce let nespala, a i třebaže se snažila zůstat ještě chvíli vzhůru, nedokázala to. A tak se zívnutím znovu vplula do snového světa a nechala všechno za sebou.

XXXX

Probudila se, až když byly vidět první domy, obvykle hrubě postavené ze dřeva. Některé sotva stály. Když mezi nimi procházeli, jako žhavý cejch

na sobě cítila nedůvěřivé pohledy místních. Provázely je po celou, stejně jako šepot nebo trhané nádechy. Věděla, že se bojí toho, kdo ji nesl. Jeho hezké oblečení, příliš ladné pohyby i pohrdavý pohled, kterým přihlížející častoval, jako by křičely, že není z tohohle jejich světa.

Nikdo se je ale neopovážil zastavit. Stejná nepříteli přátelské nedůvěřivá atmosféra okolo nich panovala však do doby, než stanuli před domem, kde bydlela.

Ten dům stál v centru, takže byl jedním z těch lepších. Stejně z něj, ale jako ze všech ostatních staveb kolem vyzařovala jistá ponurost a zchátralost. Jedno okno bylo rozbité a oprýskaná modrá omítka už zoufale potřebovala nový nátěr. Přistoupil s ní ke dveřím a zaklepal. Chvilku se nic nedělo, pak jakási žena vykukla drobným okénkem vedle nich. Jakmile uviděla, kdo tam stojí, zbledla a vyvalila oči. Ozvalo se klapnutí západky a dveře se otevřely.

„Ellie?“ vykřikla vyděšeně a vrhla se k holčičce. Během vteřiny ji chlapci vytrhla z náruče a schovala za sebe.

„Co po nás chceš?“ vypravila ze sebe vystrašeně. „Co se jí stalo?“

„Našel jsem vaši dceru na našem území,“ ležérně se usmál, až odhalil zašpičatělé zuby. „Potulovala se tam, a všichni snad známe cenu, když někdo poruší pravidla, nebo ne?“ Rázem z něho byl úplně jiný člověk a drobnou ženu si měřil s krutým uspokojením v očích.

„Ne, prosím ne, nedělejte to,“ roztřásl se jí spodní ret. „Budu jí hlídat, aby tam nechodila. Slibuju, že už se to nikdy nestane. Mám, peníze můžu

vám zaplatit, prosím vás,“ Trásla se po celém těle a z očí se jí spustily slzy.

„Peníze pro nás nic neznamenají, a navíc pravidla jsou pravidla.“

„Ale...“ protáhl ,to slovo. „Dnes mám docela dobrou náladu. Lov se nám mimořádně povedl. Dvě vesnice, dovedete si to představit?“

Žena zavrtěla hlavou. „, Prosím, nechte jí žít. Prosím vás, můžete si vzít mě, můžete..“

„Ne!!!“ utnul ji a usmál se. „Dnes si nevezmu nikoho. Ale jestli ji ještě někdy uvidím, dojdu si pro celé tohle město. Král by mě jistě pochválil. Donesl bych mu tolik životů,“ rozpráhl ruce. „Slib mi smrtelnice. Přísahaj na tohle město, že nikdo z vás nevkročí na naše území“

Nastalo hrobové ticho. Ani stéblo slámy roztroušené po zemi se nepohnulo. Ozývaly se jen ženiny vzlyky.

„Přísahám, přísahám, že do lesa už nevkročíme. Nikdo z nás, ani naše děti“ vypravila ze sebe přerývaně.

„Dobře, velmi dobře, snad se někdy ještě uvidíme.“ Mrkl na ni, otočil se a vydal se pryč, a bez jakéhokoliv ohlednutí zmizel za rohem.

Jako kdyby celé tohle místo konečně vydechlo dlouho zadržovaný dech. Znovu se ozvaly všední zvuky ulice. Ženě bylo všechno v danou chvíli naprosto jedno. Rychle dívku vtáhla dovnitř, do domu, a s třísknutím zavřela dveře.

Kráčel tou stejnou cestou. Tentokrát si lidé nešeptali, ale zavírali okenice, a když se objevil, utíkali před ním. Věděl, že slyšeli to, co se před pár minutami odehrálo. A doufal, že je to dostatečně vystrašilo a nejvíc matku s dcerou v tom malém dřevem pokrytém rohovém domečku. Doufal, že Ellie dlouhou dobu nikam nepustí, a že bude v bezpečí ve městě, do kterého se snad nestvůry nedostanou.

Litoval, že musel být takový před svou malou přítelkyní, že ho viděla jako člověka, kterým musel být

denně, mimo jejich setkání. Naštěstí se nerozplakala. Nevěděl, jestli by potom byl schopný mluvit dál. Dívčiny oči na něj ale zpoza matčiny sukně hleděly s jakýmsi pochopením. Jako kdyby alespoň trochu chápaly, proč to dělá.

Byl za to vděčný.

Byl vděčný, za to, že ji mohl potkat.

Po tváři mu sklouzla jediná slza, když se od města stále víc vzdaloval. Vnořil se do lesa, a už se neobjevil.

Jakmile zmizel, vtáhla ji matka do domu a rychle zavřela dveře. Ani se nestihla nadechnout a sevřela ji v drtivém objetí.

„Ellie, holčičko moje, co jsi to prováděla?“ rozplakala se zvedla si ji do náručí. „Tak strašně jsem se o tebe bála“

Nevěděla co má na tohle mamince říct, a tak ji jen objala nazpět a rozbřečela se taky. Slzy jí ale z očí stékaly z jiného důvodu. Věděla, že svého kamaráda už nikdy neuvidí. Viděla mu to v očích, to tiché sbohem, než nevždy odejde a už se nevrátí. Pochopila, že za ním už nesmí chodit, že jejich rozhovory jsou tímto u konce.

Stály takhle, maminka s malou dcerkou, v jejich předsíni několik desítek minut, než si její maminka utřela oči. Viděla, že chce něco říct, ale když si všimla, že dívka už sotva drží otevřené oči, raději ji odnesla nahoru, a potom ji uložila v pokojíku do postele. Nechala si od maminka přečíst si pohádku a hladit vlasy, dokud konečně neusnula.

XXXX

Zdál se jí sen. Objevila se v obrovském

sále. Od podlahy se zvedaly do výše kamenné sloupy porostlé mechem a rostlinami. Stěny byly celé holé a vytvořené z hrubého hnědého kamene a působily strohým a studeným dojmem, tak studeným, až se otrásla. Na jednom konci stál trůn. Byl vyrobený z lesklého černého kamene, vzhůru se z něj trčely tmavé ostny a do opěrek byly vytesány jakési bytosti. Jestli jsou to víly nebo lidé nepoznala.

Na tom trůnu seděl stařec. Kůži měl svažštělou jako kůra stoletého stromu a na bělostných vlasech měl posazenou tmavou korunu z obsidiánu, kterou obrůstaly malé větvičky s listy zapletenými do sebe. Když si prohlédla i jeho oblečení potvrdila si, že se nejspíš musí jednat o krále.

Před ním klečela známá postava. Ano, byl to její přítel. Měl hlavu skloněnou k zemi a mlčky poslouchal, co mu říká starý muž před ním.

Přišla blíž a zjistila, že se celý třese. Ne strachem, jak záhy poznala. Znenadání chlapec totiž vyskočil na nohy a něco na strace zařval. Ten mu zvýšeným hlasem odpověděl. Chvilí se bez hnutí propalovali pohledy. Pak chlapec znovu něco zakřičel a chystal se odejít. Nestihl udělat ani dva kroky, když se zvedl vítr a místnost potemněla.

Král na trůnu jakoby se zvětšil. Zvedl se, jeho bílé vlasy mu vlály kolem hlavy a koruna na jeho hlavě začala zářit. Pak se ozval starcův hlas. Zesílený nějakým kouzlem se rozléhal sálem. A i když mu nerozuměla, cítila z něho vztek, jak přes zatnuté zuby cedil každé slovo. Chlapec se ale nezastavil, pokračoval až k masivním dubovým dveřím, které mávnutím ruky otevřel. Prudce je za sebou zabouchl a nastalo ticho. Muž se posadil, z jeho výrazu čísel zlost. Náhle se zadíval přímo na ni, Srdce se jí v hrudi málem zastavilo. Jeho oči se do ní zabodávaly a ona zmrzla na místě. Něco řekl a jeho ústa se roztáhla v krutém úsměvu. Najednou cítila, jak mizí. Sál se před ní pomalu vytrácel, až zmizel úplně. Objevila se na louce. Nemusela se ani rozhlížet kolem, aby poznala že je to tatáž louka, kterou navštívila odpoledne. Ležela teď na trávě stejně jako před tím. Chtěla vstát, ale nešlo to, nemohla se ani hnout.

Potom uviděla dva stíny běžící k ní od lesa. Strach ji přikryl jako těžká vlněná deka. Byly blíž a blíž. Nemohla se pohnout, nemohla dýchat, nemohla...

Ty stíny byli vlci. Vyskočili, připraveni do ní zatnout čelisti a drápy. V tu chvíli, jakoby se uvolnila ze strnulosti, napřáhla před sebe obě ruce. Věděla, že ji to před vlky neochrání, ale jakýsi hlásek vzadu jejího mozku jí říkal, že je to tak správně. Než do ní stihli narazit, z dlaní jí opět vytryskla záře. S široce otevřenými očima sledovala, jak dospěla k vlkům, a ti, když je obklopila, ze sebe vydali příšerný řev. Pak zmizeli. Prostě se vypařili, ja-

koby tu v životě nebyli. Nezbylo po nich nic, než dívčino zběsile bušící srdce.

XXXX

Znenadání se probudila. Vymrštila se do sedu, lapajíc po dechu se rozhlížela po místnosti. Byla ve svém pokoji. Ne v síni vílího krále, ani na louce s vlky, byla doma.

Opřela se zády o zeď, příjemně chladila. Prohlížela si svoje ruce. Mohlo něco takového být opravdu možné? Mohla ty nestvůry zahnat ona? Natáhla je před sebe a soustředila se. Zkusmo zahýbala prsty, ale místnost zůstala potemnělá jako před tím. Nic se nestalo. Otevřeným oknem po její levici se prohnal vánek a rozhýbal tenké závěsy ušité ze světle červené látky.

Najednou si vzpomněla na svůj druhý sen. Objala se rukama a přitiskla ke stěně. Pokoj ji začal až nepříjemně připomínat královský sál, upřené oči starého muže a jejího přítele klečícího před ním na kolenou. Doufala, že je v pořádku. Otrásla se, když se vítr znovu prohnal kolem ní. Zvedla se na nohy, pomalu došla k oknu a natáhla se, aby viděla ven. Ulici pod ní osvětlovaly lampy a zdála se být prázdná, až na dvě kočky, která se procházely po zdi. Žádný vílí král tam nebyl, a tak potichu zavřela okenice

a lehla si zpět na postel. Zabořila hlavu do polštáře. Snažila se usnout, ale spánek nepřicházel a její předchozí únava se vytratila. Nejprve zkoušela jenom tak koukat do stropu a představovat si, že stíny, které po něm tančily, jsou lidé, věci nebo zvířata. To ji ale brzo omrzelo. Zívla a posadila se. Pořád na něj nemohla přestat myslet. „Je v pořádku? Nestalo se mu nic?“ Běželo jí hlavou pořád dokola. Uvidím tě ještě někdy?

Z jejich rozhovoru před domem cítila, že je to naposled. Cítila skrytou naléhavost v jeho hlase, když matce říkal, ať už do lesa nikdy nechodí. Věděla, že to bylo určené hlavně pro ni. Byla to prosba, ať už se ho nikdy nepokouší hledat, obzvlášť ne ve vílí zemi.

Bála se o něj. Mohla bych za ním ale jednou naposledy jít, napadlo ji náhle. Přesvědčit se, že mu král neublížil nebo že nepotkal další z nestvůr. Rozloučit se s ním, zeptat se na to všechno, co říkaly její

sny. Jestli to, co viděla, bylo skutečné nebo to byly jen obyčejné představy její zdivočelé fantazie.

Na mýtinku, kde se spolu scházeli, příšery přece nikdy nepřišly. Společně je slyšeli rvát z dálky, ale ony se nikdy neodvážili přiblížit se k nim ani na dohled. Možná se tam do toho místa hodit bojí, a tudíž to může být místo, kde by se s ním mohla setkat.

Rozhodla se. Půjde teď! Hned. Ukrytá závojem noci může projít nespátraná a nikdo se nic nedozví, ani její maminka ne. Doběhla ke skříni, vyndala z ní svoje šaty a rychle si je oblékla. Přes sebe si ještě přehodila vlněný šátek, protože věděla, že noci jsou u nich obvykle studené, a to i v létě. Co nejtíšeji sešla dolů po schodech a modlila se, aby ani jednou nezaskřípaly.

Jakmile byla dole, otevřela dveře a vyklouzla na ulici. Obejmul ji chladný noční vzduch a ona se rozběhla k branám vedoucím z města. Prošla bez problémů. Muži hlídkující po stranách se na ni ani nepodívali. Pomalu prošla skrz otevřenou bránu, protože ji z rychlého běhu už píchalo v boku.

Pokračovala lehkým klusem po louce. V noci působily cesta i louka úplně jinak než ve dne.

Všechny květy byly zavřené a mezi světle zelenou trávou poletovaly světlušky, takže to vypadalo, jako by celá světélkovala. Normálně by se zastavila a pár minut pozorovala rej světýlek, ale nemohl se zdržovat. Cestou se alespoň pokusila hmyz chytit do ruky. Po chvíli beznadějněho chňapání ve vzduchu, měla v sevřené dlani uvězněnou malou světlušku, která ji pořád dokola narážela do prstů ve snaze se osvobodit. Pustila ji a fascinovaně se dívala, jak zakroužila ve vzduchu a odletěla do noci. Bylo to nádhera a ona ohromeně pokračovala v cestě.

Nos jí náhle naplnil známý pach jehličí a mechu. Byla skoro na místě. Ještě pár kroků a stanula před branou do jeho světa. Když před ní stála, najednou se jí zmocnil strach. Les kolem ní jí náhle připadal temnější a strašidelnější.

„Nesmím se bát,“ zašeptala sama k sobě a ke tmě. „Nesmím!“

Trochu se jí tráslы nohy, ale zhluboka se nadechla a prošla skrz. Byla v jeho světě.

„Je tu někdo?“ zavolala a objala se rukama. Mýtina vůbec nevypadala tak přívětivě jako ve dne. Stíny stromů se kroutily a natahovaly k ní, jakoby žily vlastním životem. Přesto se odvážila ještě chvíli zůstat. Minuty ubíhaly a ona byla čím dál tím vystrašenější. Čas od času se z hlubin porostu ozvalo zašeptání nebo křupnutí větvičky. V tu ránu ztuhla a hypnotizovala tmu pohledem ve snaze spatřit možné nebezpečí. Nic se ale nestalo.

Zase uběhl nějaký čas, ale stále nikdo nepřišel. „Musíš přijít, musíš,“ mumlala si pro sebe.

„Musíš... Vždycky přece nějak víš, že tu jsem, tak prosím, přijď!“

Uslyšela prasknutí. Ostřejší a zřetelnější, než ta předchozí. A pak se ochladilo. Rozbušilo se jí srdce. Ani sama nevěděla proč, ale v tu chvíli se vyškrábala na velký kámen ve středu mýtiny a napjatě čekala. Po své levici uslyšela ostrý výdech.

„Ellie“

Prudce se otočila. To, co spatřila, ji přimělo přát si, aby nikdy nevyšla z domu. Mezi stromy se vznášela bytost. Na kostnatých ramenech ji tenkými ramínky držely zbytky špinavých šatů. Měla vzhled kostlivce. Tvář pokrývala tmavá tenká kůže, která byla na několika místech poraněná, až byla vidět kost. To podtrhovalo nehybné mrtvé oči, které byly upřené na dívku. Lebka byla pokrytá mastnými slepými černými vlasy, které jí povlávaly okolo obličeje. Ústa měla ta postava tvarovaná do děsivého úšklebku.

„Ellie“ zasyčela znovu. Holčička byla naprosto ztuhlá strachy. Postava pomalu zvedla ruku a namířila na ni znetvořeným prstem. Řekla něco v neznámém jazyce, a les se dal do pohybu. Slyšela těžké kroky, jak se blíží směrem k ní. Bytost se začala usmívat.

Tohle dívence stačilo, aby přinutila zmrzlé nohy k pohybu. Slezla, vlastně spíše jen sklouzla z kamene, a dala se na útěk. Větve ji šlehalý do obličeje, jak si prorážela cestu hustým porostem. Po tváři jí stékala krev. Jen ji ale otřela hřbetem ruky a pádila zběsile dál. Panikou, která ji ovládla, ani nebrečela. Pamatovala si jenom, že má utíkat a její nohy to s potěšením plnily. Proběhla branou zpátky, ven do svého světa, ale nezastavila. Pamatovala si, jak minule vlci bez problému proklouzli za ní. Bylo by neuvážené myslet si, že je v bezpečí. Utíkala loukou, nad kterou už nelétala jediná světluška. Broučci jako by věděli, co se stalo a teď se ve strachu stáhli pryč. Docházel jí dech, nohy byly celé bolavé. Chtěla už už zpomalit, ale jakýsi instinkt jí říkal, ať to nedělá.

„Až za chvíli,“ připomněla si. Byla už jen kousek od hradeb města, když se země pod jejíma nohama začala otřásat v pravidelném rytmu. Potom se ozvala rána, Hlasitá tak, že se zdálo, jako by otřásla celým světem. Nějak v hloubi duše cítila, že se blíží něco strašného. Ohlédla se a málem upadla leknutím. Od lesa se směrem k ní blížilo stovky jakýchsi stvoření. Země duněla pod údery jejich tlap a nohou.

Přinutila své unavené tělo znovu k běhu. Od nohou jí odletoval prach, a co nejrychleji, jak jen mohla, se hnala k městu.

„Zavřete hned bránu,“ zařvala na strážné, když už byla jenom kousek od zdi. Odpovědi jí byly jenom jejich zmatené a unavené pohledy.

„Zavřete bránu,“ křičela zas a znova, hned, jakmile proběhla skrze ni do nitra města. Doufala, že ji ti muži poslechnou, když se proplétala uličkami směrem k jejich domu. Cestou potkávala jenom málo lidí, ale i ti na ni nechápavě a zmateně zírali. „Musím hned varovat maminku!“ běželo jí hlavou. Budou se muset spolu někde schovat a přečkat to, co bude zcela jistě následovat.

Už byla takřka u dveří jejich domu, když v dálce za sebou uslyšela několik strašlivých výkřiků, které se šířily od východní brány, od té, kterou zrovna proběhla. Proklouzla dveřmi, zabouchla za sebou a se zbytkem posledních sil vyběhla schody.

„Mami, mami!“ volala celá udýchaná už cestou, ještě než vrazila do ložnice své maminky. Ta si ji trochu podrážděně měřila.

„Co se děje, zlatíčko?“ promnula si oči.

„Něco se sem k nám blíží!“ sotva popadala dech, ale snažila se, aby mluvila co možná nejsrozumitelněji. „Mami,“ opakovala. „Něco... něco... se k nám blíží!“

„Cože?“ Maminka vypadala udiveně. Nechápaně. „Nerozumím ti, kdo se blíží?“

„Musíme hned pryč. Hned!“ Dívka začala matku tahat z postele

„Musíme jít, rychle, mami“

„Ellie, měla si nějakou noční můru? Co se stalo?“ Její pohled znězněl, ale stále nic nechápala.

„Něco se chce dostat do města, musíme rychle pryč. Hrozí nám nebezpečí. Tobě i mně.“

Jako potvrzení jejích slov se ozval řev, po kterém se jí na chvíli zastavilo srdce.

„Ellie, co to je? Co se děje,“ ospalost vepsanou v jejím obličejí vystřídala hrůza. Vyskočila z postele.

„Od lesa se sem blíží stovky....“ Přerušil ji výkřik. Žena okamžitě zbledla.

„Musíme odejít. Hned teď.“ Sama spěšně otevřela skříň a navlékla se do svého kožešinového pláště. Pro Ellie vytáhla hřejivou deku a také ji do ní omotala. „Je tam zima! A teď běž!!!“ A postrčila ji ke schodům. „Rychle, nemáme moc času!“ Pak matka ještě vběhla do kuchyně, kde ze zásuvky vytáhla nůž, který používali na krájení zeleniny.

„Budeme utíkat, k západní bráně a odtud do Veverčího hvozdu,“ instruovala maminka svou malou dcerku, zatímco ji jemně, ale rozhodně vystrčila na ulici. „Drž se u mě,“ stihla ještě zavolat a pevně sevřít její ruku, než je utíkající dav pohltit.

Žena a holčička se prodíraly mořem panikařících lidí. Někteří běželi jen v tom, co měli na sobě v posteli, někteří sebou v narychlo sebraných taškách vlekli cenné předměty, jako šperky nebo obrazy. Dívka si i v tom zmatku všimla, jak se jedna žena přetahuje s žebrákem o něco zabaleného v plátně. Když se objevil její muž a na zloděje se vrhl s napřa-

ženou sekerou, raději odvrátila zrak a soustředila se jenom na poskakující maminkina záda před ní. Někde kousek od nich se rozběčelo mimino a přidalo se svým vřeštěcím hláskem k všeobecnému zmatku.

Ellie se ještě nikdy v životě nebála tak, jako teď. Hrůza ji svírala v pevných kleštích a dovalovala ji pouze stěží dýchat. Viděla, jak lidé padají na zem a ostatní přes ně přebíhají tak, jako by byli jenom převrnutou bedýnkou na ovoce. Všude kolem ní se jako divá povodeň valila ohromná masa lidí. Ze všech stran se ozýval hlasitý vískot a pláč. Připadalo jí, že společně s maminkou běží celou věčnost. Byla zadýchaná a na nohou i rukou měla několik modřin a šrámů, jak ji někdo omylem nebo něčím praštil, a ty jí teď pářily a tepaly bolesti.

Pak se před nimi konečně objevila majestátní západní brána. Ve městě byla nejhonosnější a nejčastěji ji projížděli bohatí obchodníci a šlechta ve svých zdobených kočárech tažených krásnými koňmi s lesklou vyleštěnou srstí. Moc ráda je pozorovala. Stejně jako si vychutnávala barvy a vůně rozličného zboží kupců, které pocházelo nejčastěji z jižních krajin. Ze země zářícího slunce a paláců ze zlata. O těch zemích od pouličních vypravěčů slychala ty nejneuvěřitelnější příběhy. Jako ostatní děti před nimi sedávala, a zatímco její maminka nakupovala na tržišti, ona s otevřenou pusou poslouchala. Když ji pak vyzvedávala, skoro vždy jí přinesla něco sladkého a společně šly domů. Teď si víc než cokoliv jiného přála vrátit se do těch klidných prosluněných odpolední. Ale místo prodejních stánků teď po náměstí běžel jako o život vyděšený dav lidí a strážci u brány, kteří se vždy pyšnili krásnými uniformami a blyštícími se meči u pasu, byli ti tam. Buď utekli a nebo leželi mrtví na zemi. Brána byla otevřená dokořán a ven se z ní z ní tlačili lidé. Společně s matkou se také snažily ze všech sil prodrat se k bráně a ven, ale nešlo to. Těla se na ně tlačila ze všech stran a o každý krok vpřed musely tvrdě bojovat. Několikrát jí někdo málem vytrhl ruku z maminkina sevření, naštěstí se nepustila. Zahlédla dítě, které se jen na okamžik pustilo dlaně jeho matky, a dav ho okamžitě odtlačil kamsi pryč. To ji stačilo jako dostatečné varování, a tak se raději držela co nejpevněji své maminky.

Byla neskutečně vyděšená. Všude okolo byl

slyšet křik a pláč a zezadu se ozývalo vytí a řev nestvůr. Blížily se k nim, a to rychle. Nejhorší pro ni bylo vidět, že maminka se taky bojí. Dospěláci by se neměli bát, měli by znát řešení v každé situaci a utěšovat ji. Jenomže matka vedle ní měla v očích stejnou hrůzu a ve tváři vepsanou beznaděj, když se dál bez výsledku snažily protlačit k bráně, stejně jako další stovky lidí. Rozbrečela se.

Pak se to stalo! Cpaly se dopředu už celou věčností. Najednou cítila, jak se její ručka, celá zpocená, z té maminčiny, vysmekla. Zrovna se dívala do země a nedávala pozor, a teď ještě do někoho zprudka narazila. „Ty spratku malej, dávej pozor!“ křikla na ni postarší žena a ona vzhlédla, aby se jí omluvila. Nestihla to. Najednou odněkud přiletěl šíp a zabodl se té ženě přímo do oka. Byla na místě mrtvá. Zakymácela se, před sebou měla stále napřaženou ruku, kterou chtěla dát dívce pohlavek. Pak její tělo zvláčnělo a ona přepadla dopředu.

„Mami!“ zavřeštěla holčička, ale nestihla před tím bezvládným padajícím tělem uskočit. Ta cizí žena ji svým obézním tělem uvěznila pod sebou. Nemohla se pod tou vahou ohnout, skoro nemohla dýchat.

„Mamíí!“ snažila se z pod ní dostat a odtlačit ji pryč. Zprava na ni bez pohybu zíralo vytřeštěné ženino oko, z toho druhého vytékala krev a vsakovala se jí do rukávu. Zakřičela a horlivě začala kopat nohama. Potřebovala se dostat pryč, potrebovala se nadechnout...

„Ellie! Ellie, pomůžu ti!“ Její maminka se k ní snažila procpat. Lidi okolo hrubě odstrkovala lokty a nepřestávala, ani když na ni někdo zakřičel nějakou vulgární poznámku. Byla od ní ale daleko, tak strašně daleko. Znovu se zoufale rozbrečela. „Pomoz mi, mami,“ Všechno ji bolelo. Nemohla dělat nic. Jen bezmocně lapala po dechu a sledovala, jak nahoře na obloze přelétly ozáření světlem hořících domů dva tmavé stíny.

Pomaloučku se začaly snášet dolů. Teď už se dav také přestal takřka hýbat a na oblohu hleděli užasle všichni. Po chvíli už mohli spatřit velká blanitá křídla, mohutně zabírající proti větru a těla posetá červenými šupinami.

„Draci!“ zakřičel kdosi v davu, a ostatní ho s děsem napodobili. Také holčička s vytreštěným očima sledovala obrovitou hlavu, která přece měla existovat jenom v pohádkách, a zlaté oči, které tlačící se masu lidí přelétly pohledem, a pak otevřel své ohromné tlamy. Jeden z draků, ten mohutnější, mocně zařval a jeho krk pomalu začal zářit. Lidé pod ním pochopili, co bude následovat a znovu se ohromný dav dal do pohybu. Všichni s ještě větší panikou se snažili uniknout

z místa, které mělo být brzo zasaženo. Pochopila to i Ellie, třeba už byla takřka polomrtvá. Jestli se odtud během několik sekund nedostane, oheň ji spálí na popel.

„Pomoc!“ Nikdo na její zoufalé volání

nereagoval. Mohla jenom sledovat páry nohou běžící pryč od ní a pořád dokola strkat do ženina těla a snažit se zpod něj vyplazit. Roztřásla se, slzy jí dál stékaly po tvářích. Maminčino volání se kdesi ztratilo, už jí splynulo s vřavou, s hrůzou si uvědomila, že pro ni nikdo nepříjde. Drakovy čelisti se rozevřely ještě víc, aby daly prostor oranžové žhnoucí záři, která z nich měla během chvíle vylétnout. Ellie stihla naposledy kopnout do ženina těstovitého břicha, když se drakovi z tlamy vyvalil oheň a plameny pohltily vše, co bylo okolo.

XXXX

Vznášela se ve tmě. Snažila se pohnout, ale jakoby neměla tělo. „Je tu někdo?“ vyslovila do prázdnoty. Ale nic a nikoho neslyšela. Slova jakoby se vznášela kolem ní v naprosté prázdnotě. „Je tu někdo? Je tu někdo?...“ Opakovala pořád dokola v ozvěně, ale nikdo neodpovídal. Náhle ji přepadla únava, a tak zavřela oči a nechala se unášet tou nekonečnou černí.

„Ellie, jsi to ty...? Jak ji se sem dostala?“ pronikl k ní povědomý hlas. Otevřela oči, stále se vznášela na tom podivném místě. Tentokrát ale nebyla v té černotě sama, před ní stála známá postava. Chtěla něco říct, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovíčko. Najednou tu postavu poznala. Vílí princ k ní přešel a naléhavě ji chytil za ruku. Jeho dotek páčil jako led.

„Poslouchej mě, musíš se probudit.“ Stis-

kl ji silněji. „Rozumíš mi Ellie? Musíš se probudit, hned teď. Zvládneš to. Já to vím,“ usmál se na ni, když se její vědomí zase začalo vytrácet. Temnota ji znovu obklopovala ze všech stran. V uších ji ale stále rezonoval jeho hlas. „Probud' se. Probud' se. Probud' se.“ Ten hlas to křičel pořád dokola. Konečně ho poslechla a oči se jí otevřely.

Chvíli neviděla nic víc, než rudou záři a kouř. Vílí princ tu nebyl. Zdálo se jí to? Navštívil ji ve snu nebo to byla skutečnost? Hlava jí třeštila, jak se pokoušela probrat k vědomí. Po chvíli se jí zrak projasnil a ona zjistila, že z ženy, která ležela na ní, je jen doutnajícím ohořelá mrtvola. Její tělo ji ale zaštitilo před dračími plameny, takže se jí nic nestalo. Alespoň si to myslela do chvíle, než zkusila pohnout rukou. Vystřelila ji do ní taková bolest, že musela zatnout zuby, aby nahlas nezačala křičet. Chtěla maminku, chtěla, aby k ní přišla, vytáhla ji odtud a řekla, že bude všechno v pořádku. Kde jen je teď ale je?

„Mami! Maminko!!!“ Znovu se snažila z vyprahlého krku vydat silnější hlas, ale nikdo nepřibíhal. Rozhlédla se okolo sebe. Náměstí, dříve plné mačkajících se lidí, bylo teď v plné dusivého kouře, který vydávaly okolní hořící domy. Kolem klopýtavě probíhalo ní jen tu a tam několik opozdílů, vyděšených, s prázdnými pohledy, kteří ji nevěnovali sebemenší pozornost. Za sebou teď znovu jasně slyšela řev nestvůr i zoufalé výkřiky nešťastných lidí, kteří se stávali jejich kořistí. Vše se mísilo do jedné hrůzné směsice.

„Mami!“ Zkusila se vzepřít a shodit ze sebe vše, co zbylo z těla té ženy, ale neměla už vůbec sílu.

„Pomoc! Pomozte mi někdo!“ zkusila to znovu, ale nikdo se neozýval.

„Musíš něco udělat, jinak tady zemřeš Ellie,“ důrazně ji nabádal její vnitřní hlas. „S maminkou se určitě sejdeš v tom lese. Teď ale musíš vstát a musíš utíkat.“ Věděla, že kopání nepomohlo. Proto se vzepřela na ruce a zkusila se vyplazit. Bylo to těžké. Pravačka ji při každém pohybu neskuptečně bolela, ale stejně se statečně sunula vpřed. Konečně. Něco vedle žuchlo a ohořelé tělo se rozpadlo. S výkřikem ze sebe shodila to, co bylo nohou té ženy, a úplně se tak osvobodila.

Vyčerpaně nějakou chvíli zůstala ležet na ulici, protože se jí najednou zatočila hlava tak silně, že měla strach, aby znovu neupadla do bezvědomí. Po chvíli se zkusila zvednout, ale než se jí podařilo znovu se postavit na nohy, uplynulo několik dalších minut. Příšery teď mohla vidět před sebou, jak se s vervou tlačí přes hradbu ohořelých mrtvých těl, která byla to jediné, co jí v této chvíli od nich

dělilo. S posledními zbytky vůle vybičované strachem přinutila své nohy k pohybu a rozběhla se k bráně. Potlačila myšlenku, že by jednou z těch mrtvých mohla být maminka, a proběhla branou a co nejrychleji utíkala k lesu.

Když se konečně schovala ve stínu stromů, ruka už ji bolela tak, že skoro padala do bezvědomí, ale hrůza ji popoháněla stále kupředu. Naneštěstí zvuky boje neutichaly tím, jak se vzdalovala, ale spíš se jí zdálo, jako by ji pronásledovaly. Zkusila se rozhlédnout a zapátrat po nějakém úkrytu. Měla jedinou možnost. Přiběhla ke kmeni vzrostlého dubu. Jednou rukou se chytila nejnižší větvě a pokusila se vyšvihnout nahoru. Podařilo se jí nohama zapřít o jinou vě-

tev, a pak už jenom šplhala stále výš.

Výkřiky se stále rychleji přibližovaly a k jejímu strachu mezi nimi rozeznávala stále méně lidských, které postupně utichaly. Nevěděla, jestli je příšery všechny zabily nebo se jim podařilo utéct. Celou svou duší doufala ve druhou možnost.

Vylezla úplně nahoru a přitiskla se k silnému kmeni. Prsty zaryla do kůry a opřela se o ní hlavou. Byla strašně moc unavená, a občas se musela štípat do lokte, aby neusnula a nezřítla se k zemi. Chvílemi ji bičovaly studené poryvy větru, ale i tak se statečně držela. Bolest v poraněné pravé ruce už takřka nevnímala. Otupěla. Všechno jakoby zmrtvělo. Znovu se musela násilím udržovat při vědomí.

První, co znovu uslyšela, byly kroky. Pod strom se tiše přiblížilo jakési stvoření. Opatrně našlapovalo mezi větvičkami a ostražitě se rozhlíželo okolo. Jeho srst měla ten nejtmaší odstín černé a z lebky porostlé chlupy mu vyrůstaly bílé zatočené rohy. Na koncích byly šarlatově zbarvené. Pomalu zvedlo svoji hlavu a ji ztuhla krev v žilách. Vědělo o ní? Vidělo jí? Pevně se přitiskla ke kmeni a doufala, že s ní splyne. Tlama příšery se rozevřela v krutém úsměvu a odhalila zuby zčernalé od zaschlé krve. Najednou se to zadívalo přímo na ni. Jeho oči se setkaly s jejími a ona se musela ovládat, aby nezačala nahlas křičet. Byla v nich temnota. To nejtemnější zlo. Měla pocit, jako by jí to zlo pohlcovalo. Zoufale chtěla odtrhnout zrak,

ale nemohla. Nemohla dělat vůbec nic. Nic. Najednou uslyšela svoje jméno.

„Ellie!”

Naproti netvorovi z křoví vyšla žena a holčička v ní poznala svojí matku. Maminka si tvora čekajícího ve stínu si zřejmě nevšimla a opatrně došla až doprostřed mýtiny. Ellie na ni chtěla zavolat, ať uteče, ale to už nestihla.

„Ellie!” zavolala maminka znovu. Dívka chtěla něco zavolat, udělat, ale už nemohla dělat nic jiného, než sledovat, jak se tvor nahrbil. Nežli zakřičela, ta příšera se odrazila a skočila. Ženino zoufalé volání přervaly zuby a drápy, které se v mžiku zaryly do jejího těla.

„Mami!”

Ticho lesa narušil zoufalý nářek ženy a dívky, která se co nejrychleji snažila dostat ze stromu zpátky na zem. Musela něco udělat, musela pomoci své mamince. Po tvářích jí stékaly horké slzy, když seskočila na zem a rozběhla se k příšeře. Co nejrychleji sebrala ze země tlustý klacek a praštila jím ji do zad. Bez výsledku. Zkusila to znovu, a pak ještě, a ještě, ale zvíře jí nevěnovalo sebemenší pozornost. Byla zoufalá.

„Pomóóoc!” zakřičela co nejhlasitěji to šlo. Možná je v lese někdo, kdo by jim pomohl. Možná? Ne možná, musí tady někdo být. Nějaký městský strážce, který přežil, někdo z jejich sousedů, kterému se podařilo uniknout, prostě někdo živý. Znovu se rozmáchla, a tentokrát byla rána silnější. Zasáhla hlavu nestvůry. Ta se otočila a odhalila zkrvavené tělo její maminky.

„Mami” hlesla. Hleděla do její tváře podlité krví a očí, které se na ni sice zoufale, ale s velikou něhou dívaly. Nemůže být mrtvá, to prostě nejde. Doufala, že maminka vstane, že se vyhoupne na nohy chytne ji pevně za ruku a společně utečou. V hloubi duše ale věděla, že se to nestane

„Uteč, Ellie,” zašeptala žena na zemi z posledních sil, a potom se její oči zavřely. Přestala dýchat.

„Mami!” Byl to výkřik čirého zoufalství.

Svět jako by se pro dívku zpomalil. Rozběhla se ke své mamince, ale nestačila se k ní přiblížit ani na pár kroků, když ji do hrudi praštila těžká tlapa. Rána byla tak mocná, že na se na moment ocitla ve vzduchu, a pak ji náraz plnou silou odhodil na strom. Narazila zády na jeho mohutný kmen a zalapala po dechu. Vší silou se snažila rozmrkat černé tečky které jí znemožňovaly vidění. Svět se s ní nakláněl a houpal, ale i přesto byla schopná rozpoznat, jak se k ní blíží ohromné chlupaté tělo. Pokusila se vstát, ale to už nedokázala. Ta příšera jako by se užívala skutečnost, že už její jistá kořist nemá, kam utéct, odhalila špičaté zuby a hrozivě zařvala.

XXXX

Procházel ruinami města. Skoro ze všech domů zbyla jenom hromada ohořelého dřeva a kouřících cihel. Nechápal, jak se sem mohli dostat draci. Naposledy, kdy je někdo povolal, bylo ve velké válce, před stovkami let, Slyšel toho o nich vyprávět dost na to, aby věděl, kolik smrti a zkázy tenkrát způsobili. Jinak tomu nebylo ani tady. Ulice byly poseté mrtvými těly a ve vzduchu byla cítit spálenina. Pach smrti a zmaru. Občas potkal i některou z nestvůr. Ty mu ale nevěnovaly sebemenší pozornost, stejně jako on jim. Nezajímalo ho nic jiného, než kde je teď jeho malá přítelkyně, a jestli ještě žije.

I jeho strach celou cestu svíral v pevných kleštích. Nejsilněji, když se pomalu blížil k místu, kde bydlela Ellie s její maminkou. Modlil se ke všem bohům, které znal, aby stihla utéct nebo se schovat a aby ji tenhle masakr minul. Konečně před sebou zpozoroval už jenom torzo dveří a zbytky modře natřených zdí. Zastavil se před nimi. Skoro

se bál jimi projít ze strachu, co za nimi uvidí a co tam může najít.

„Prosím, ať jsou v pořádku,“ pomyslel si a pomalu zmáčkl železnou kliku. Vstoupil do místnosti. Byla celá pokrytá prachem, sutí i kusy zdiva, a na podlaze našel ležet ohořelou panenku. Při tom pohledu se mu sevřelo srdce. Ale nikde neviděl žádná těla, ani žádnou krev. Neskutečně se mu ulevilo. Docházelo mu sice, že to ještě nemusí nic znamenat, že to není žádný důkaz, že žijí, ale alespoň věděl, že se Ellie stihla dostat z domu, a možná i z města. Měl naději, a tu teď zatraceně potřeboval.

Vyšel zpátky na ulici a zamyslel se. Kam mohly běžet? Do městských katakomb? Ne, tam ne. Elliina matka byla chytrá, došlo by jí, že se tak pouze dostanou do pasti. Z možností, které ho napadaly, připadala nejvíce v úvahu jižní brána. V téhle situaci, která nastala, to byla nejrychlejší cesta z města a pryč od nebezpečí. Podle jeho úvahy musely obě běžet právě tam. Byla by to pro ně určitě jediná šance, pomyslel si, když se znovu vydal na cestu, tentokrát na jih.

Jak se přibližoval k hradbám, mrtvých přibývalo. Na dlažbě ležely desítky lidí. Mužů, žen i dětí. Viděl těla městských strážců, kteří ještě v ruce svírali jílce mečů s odhodláním bránit obyvatele do posledního dechu. Viděl mrtvé děti, které ještě pevně svíraly ruce svých matek, ale jejich skelné oči už jen nehybně hleděly vzhůru k obloze plné hvězd. Srdce mu hlasitě bušilo v hrudi, když je všechny prohlížel, jestli mezi nimi nespátří Ellie. Třásl se mu ruce, když jim otáčel obličej ve strachu, že uvidí známé modré oči, ale nikdy to k jeho velké úlevě nebyla jeho kamarádka.

Postupně se prodral městem plným zkázy a smrti až k bráně a prošel skrze ni. Unaveně si sedl na nedaleký kámen a dal si hlavu do dlaní. Horečně přemýšlel dál. Kam jen mohla jít?

Najednou za sebou něco uslyšel. Okamžitě se vymrštil na nohy a ostražitě se rozhlédl okolo. Zvuk se ozval znovu, a tak z opasku vytáhl dýku a vydal ve směru, odkud přicházel. Vešel do lesa a opatrně našlapoval, aby se neprozradil. Mohlo být jenom zvíře, ale i něco horšího. Chvilí postupoval dopředu, než uslyšel výkřik přicházející odněkud zleva. Krev mu ztuhla v žilách, když ten hlas poznal. V mžiku se co nejrychleji rozběhl a modlil se, aby se nezpозdil, aby přišel včas.

XXXX

Ellie ležela jak to jen nejvíc šlo vtisknutá mezi kořeny a hrůzou pozorovala, jak se k ní nestvůra pomalu blíží. Krok za krokem přicházela blíž a blíž. Třásla se po celém těle a tváře měla celé mokré od slz. Její maminka... rozbřečela se ještě víc. Ne-

věděla, co má dělat. Neměla sílu se bránit a nikdo ji nemohl přijít na pomoc. Možná je tohle konec. Zemře tady schoulená u kmene stromů. Možná se pak znovu setká s maminkou, pomyslela si.

Už se ani nesnažila utéct, nepomýšlela na obranu, jen tiše seděla, když stvoření divoce rozevřelo tlamu a vrhlo se na ní. Špičáky připravené zakousnout se jí do krku. Ucítila jeho smrdutý dech. Jeho ostré zuby měla pár centimetrů od kůže.

Přikrčila se a připravila se na ostrou bolest. Ta ale nepřišla. Místu toho zahlédla, jak zvíře prudce odlétlo na stranu. Někdo ho prostě popal a odhodil. Rozeznala tmavou siluetu, která se na nestvůru vrhla a začala s ní bojovat. Celý les naplnil její zvířecí řev, když jí ten útočník zasazoval stále další a další rány. Reakce příšery, její obranné protiútoky, pomalu ochabovaly. Byla stále pomalejší, až se mu poddala úplně a klesla s těžkým žuchnutím na zem. Tam chvilku škubala nohama, a pak znehybněla úplně. Teprve až bylo jisté, že je mrtvá a neškodná, ta tmavá silueta se rozběhla směrem k ní. A děvčátko konečně rozeznalo svého kamaráda. Byl sice celý od krve, ale šťastný.

„Ellie! Jsi v pořádku?“ Okamžitě si k ní klekl na zem a začal si ji ze všech stran důkladně prohlížet, jestli není zraněná. Všiml si její ruky a zasykl. Rychle nad ní přejel dlaní. Zdálo se, jako

by mu z ruky proudilo zlatavé světlo a pomalu obtékalo poraněné předloktí. Bolest najednou ustala a také popáleniny, které měla na tělíčku rozeseté, se začaly pomalu hojit.

Celou tu dobu se jen plně soustředil pouze na její rány a mlčel. Teprve když mu na košili dopadly drobné kapičky, pohlédl jí konečně do tváře. Její oči byly plné bolesti a slz a celá se třásla. Tentokrát ale radostí.

Sevřel ji v náručí. „Už je to v pořádku. Jsem tady, neboj se“ šeptal ji do vlasů a pomalu ji začal kolébat dopředu a dozadu. Díky bohu, že je tady, že přišel včas. Kdyby se opozdil jenom o jedinou vteřinu, tak...

Raději na to nemyslel. Všiml si, že otočila hlavu k místu, kde na zemi v kaluži krve ležela její maminka. Jemně ji vzal za bradu a přinutil jí obrátit pohled zpátky na něj.

„Bude maminka v pořádku?“ vzlykla a přitiskla se k němu. Nenapadlo ho nic povzbudivého, co by jí odpověděl. Slova mu uvízla v krku a měl co dělat, aby zarazil slzy, co se mu nahrnuly do očí.

Holčička jako by pochopila význam schovávající se za jeho mlčením se rozbřečela ještě víc, a schovala svou tvář do jeho košile.

„Bude to v pořádku Ellie.“ pohládl ji po vlasech. „Ty budeš v pořádku.“ dodal spíš pro sebe a odťáhl se, aby si mohl sundat svůj teplý plášť. Noc byla mimořádně studená a v děvčátku v letních šatech musela být strašná zima. Opatrně ji zabalil do teplé látky, usadil ji na zem a opřel o kmen stromu. Zapřemýšlel: „Kde jsem jen sakra nechal svoji dýku?“ zatímco si sáhnul na opasek, kde nic nenahmatal. Znepokojeně se rozhlédl. Oddech si. Dýka ležela v jehličí kousek od mrtvé příšery. Rozběhl se, aby ji zvedl. Zrovna, když ji bral ze země, uslyšel za sebou tichý zoufalý výkřik.

„Neodcházej!“

Otočil se a uviděl Ellie, jak se vyčerpaně snaží zvednout na nohy a pustit se za ním. V měsíčním světle vypadala nesmírně bledá. Sevřelo se mu dojetím srdce.

„Prosím tě, nenechávej mě tady,“ natáhla k němu ruku a chtěla k němu jít. Jenže se zakymácela, jak

se jí najednou podlomily nohy. Doběhl k ní včas na to, aby ji zachytil dřív, než stihla dopadnout na tvrdou zem. Opatrně ji postavil na nohy a pokusil se ji znovu zabalit do pláště, který jí při tom prudkém pohybu sklouzl z ramen.

„Neboj se, jsem tady,“ šeptal konejšivě a přitom jí jemně srovnával látku okolo jejích útlých ramínek a obličeje.

„Nikdy bych tě nechal samotnou Ellie. Slíbil jsem ti přece, že se vždycky k tobě vrátím, ne?“ Povzbudivě se na ni pousmál a sevřel ji v pevném objetí. I když na jeho slova nijak nereagovala, zdálo se mu, že se po tomto ujištění jeho kamarádka alespoň trochu přestala třást. A tak ji znovu zvedl do náruče a vydal se s ní přes kořeny prorostlou pěšinou na cestu.

„Jsem tady, s tebou. Neodejdu, neboj se. Dobře?“ opakoval jí.

Dívka jemně přikývla. S hlavou opřenou o jeho rameno stále plakala, ale slz zvolna ubývalo, až po chvílce zavřela oči. Věděl, že usnula. Byl za to vděčný. Ve snech ji snad alespoň na chvílku opustí všechna ta prožitá hrůza a bolest. Na chvílku zapomene. Nedokázal si představit, co se v ní muselo odehrávat. Viděla svoji maminku zemřít. Viděla, jak ji rozsápali na kusy a on se proklínal za to, že nestihl přijít o pár minut dřív. Mohl tomu všemu zabránit, ale doběhl na poslední chvíli, jen aby stihl zachránit život alespoň svojí kamarádce. Kdyby ji vůbec neopouštěl, ale zůstal ve městě, aby na ni dával pozor, nemuselo se tohle všechno stát. Kdyby mu jen došlo dřív, že ti vlci znamenali něco víc a byli jen předzvěst něčeho většího, hrůznějšího. Kdyby dával větší pozor... Bylo tolik kdyby. Výsledkem je, že měl v náručí dívku, která právě přišla o matku a o svůj domov a nevěděl, co má dělat. Do svého království ji přinést nemohl a neznal nikoho, kdo by se o ni mohl postarat. Byl bezradný.

Během svých myšlenek si najednou jasně uvědomil, že navíc na ní bylo něco podivného. Zvláštního. Už jenom to, že dokázala projít branou na jeho území a když ho uviděla poprvé, vůbec se ho nebála. To ho zarazelo. Neuměl si také vysvětlit, proč se za ní vydali vlci, které proti předpokladu hranice dělící její svět nezastavila? A zároveň jak mohli zmizet beze stopy a nechat ji bez jediného škrábnutí? Ale hlavně, proč se město, ve kterém žila, zrovna té noci rozhodli napadnout a začít zabíjet? To mohlo... to by mohlo znamenat, že ji podle všeho chtěl Král získat pro sebe. Ale proč? Proč? Proč by se jeho otec zajímal o obyčejné lidské dítě? To nevěděl, na žádnou z těch mnoha otázek zatím odpověď nenacházel.

Teď ale jeho mysl ovládla otázka, kterou pokládal za nejdůležitější. Kdo se o ni postará? Kam ji může ukrýt, aby ji nestvůry znovu nenašly? Hlavou mu proudilo nesčetně eventualit, ale každá z nich znamenala, že by dívka musela zůstat s ním, čímž by ji ovšem vystavil ještě většímu nebezpečí, než v jakém byla doteď. Tahle možnost nepřipadala žádném případě v úvahu. Postupně zvažoval vše, zatímco rychle kráčel. Krok za krokem rázoval tmavou nocí a přemýšlel, co má udělat, co bude dál. Dívka, o které přemítal, zatím tvrdě spala

Když už se rozednívalo, měl už ve své hlavě skoro hotový plán. Plán, který v sobě zahrnoval velkou pravděpodobnost, že už ji nikdy neuvidí. Byl s tím však už smířený. Jeho přítomnost by jí v životě způsobovala jenom problémy. A třebaže na něj každá buňka jeho těla křičela, ať to nedělá, ať s ní zůstane, byl už pevně rozhodnutý. Věděl, že za chvíli nastane chvíle, kdy ji nadobro opustí.

Bylo skoro poledne, když konečně s dívkou v náručí dorazil k malé vesničce. Zastavil se a pomalu si ves prohlédl. Bylo to pár udržovaných domů se zahrádkami plných kvetoucích květin, které byly rozmístěné kolem malého kostela uprostřed. Za nimi bylo rozeseto několik polí a pastvin, jinak nic. Místo, kde by ji nikdo nikdy nehledal.

Nadechl se, zvolnil krok a vydal se k jednomu políčku, kde před chvílí spatřil pracovat muže a ženu. Opět se na chvíli zastavil a pár nějakou dobu pozoroval. Žena byla už staršího věku, ale stále vypadala čile, a i když se její práce zdála těžká, šťastně se usmívala. Muž byl na pohled zhruba stejně starý jako ona. Také on však byl ještě statný, plný síly. Měl vyhrnuté rukávy a bylo znát, jak mu na rukách hrají pevné svaly, když s vervou házel pytle s obilím na vůz tažený koňmi. Jeho instinkt mu říkal, že ti dva jsou právě těmi, koho hledá.

Krajinu objalo slunečné jarní poledne a hře-

živé sluneční paprsky láskyplně hladily obličej malé dívky, kterou v náručí nesl vysoký chlapec směrem k ženě a muži pracujícím na poli. Stejně laskavě svítily i na udivené tváře manželského páru, když si od něj dítě brali. Sice ještě zmateněji přikyvovali tomu, co jim vysvětloval, ale když se zadívali na balík zabalený v kožešinovém plášti, jejich pohledy se staly stejně laskavými a hřejivými, jako ty paprsky.

Když od nich chlapec odcházel, věděl, že jsou těmi pravými, u kterých jí bude dobře. Alespoň o dost líp, nežli by jí bylo s ním. Překlopýtal přes brázdě pole, přešel louku, jejíž jemná stébla trávy ho jemně hladila po nohou. Pak už to nevydržel a zastavil se. V hrudi ucítil prázdnotu. Před zraky těch dvou lidí zachovával nečitelnou tvář, ale teď ucítil, jak mu po ní sklouzla slza. Jemně jí setřel bříškem prstu a dlouze se na kapičku třpytící se na slunci zadíval. Zavřel oči a dovolil, aby mu na chvíli mysl naplnil šťastný smích jeho kamarádky. Dovolil si znovu prožít odpoledne, která s ní strávil v příjemném stínu stromů na jejich mýtině. Nechal se jimi na chvíli pohltit, až měl pocit, že ji znovu slyší zvonivým hláskem vyprávět krásné příběhy. Na rtech mu zahrál smutný úsměv a nějakou dobu stál bez pohnutí na místě a díval se směrem k vesničce. Nakonec se odhodlaně otočil zády, a už pak bez jakéhokoliv dalšího zastavování zmizel v lese...

